

Sygn. akt III U 765/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Jolanta Pardo

Protokolant : Sekr. Sąd. Grzegorz Brzeziński

po rozpoznaniu 19 lutego 2014 r. w Ł. na rozprawie

sprawy H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

na skutek odwołania H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z 13 września 2013 r. Nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z 13.09.2013 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił H. K. przyznania prawa do emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach, z uwagi na niespełnienie przez odwołującego warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) tj. brakiem spełnienia przesłanki legitymowania się na dzień 1.01.1999 r. stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat. Organ rentowy wskazał, iż nie uwzględnił wnioskodawcy okresu pracy w szczególnych warunkach od 4.08.1971 r. do 22.11.1971 r., od 8.04.1972 r. do 30.11.1972 r. oraz od 17.09.1973 r. do 06.11.1973 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., gdyż z przedłożonej dokumentacji (kart zarobkowych) nie można ustalić na jakich stanowiskach był on zatrudniony oraz, czy praca na tych stanowiskach była pracą w szczególnych warunkach. Dodatkowo organ rentowy wskazał, iż praca wykonywana przez odwołującego była pracą sezonową, a zatem nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

Wnioskodawca H. K. złożył odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej uchylenia, rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, jak również zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w okresie od 4.08.1971 r. do 22.11.1971 r., od 8.04.1972 r. do 30.11.1972 r. oraz od 17.09.1973 r. do 6.11.1973 r. zatrudniony był w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., gdzie świadczył prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podkreślił, iż praca ta wykonywana była w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (k. 3- 4v.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przywołując argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 5).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

H. K. urodził się (...) W okresie od 6.12.1973 r. do 1.02.1974 r. odwołujący zatrudniony był w P. Zakładach (...) w P. na stanowiskach pomocnika produkcji drzewnej, pilarza oraz pracownika obsługi urządzeń hydraulicznych (k. 21 akt ZUS). Od 16.02.1974 r. do 13.12.1974 r. odwołujący odbywał służbę wojskową (k. 22-25 akt ZUS). Od 21.05.1975 r. do 18.07.1975 r. zatrudniony był w K. O. Franciszkanów w N. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku pracownika fizycznego (k. 26 akt ZUS), zaś od 24.06.1976 r. do 3.11.1976 r. zatrudniony był w (...) Zakład nr (...) w K. na stanowisku robotnika transportu wewnętrznego (k. 27 akt ZUS). Od 2.08.1977 r. do 30.04.1984 r. odwołujący pracował w (...) Zakład nr (...) w K. na stanowisku robotnika transportowego. Od 6.06.1984 r. odwołujący zatrudniony jest w Spółdzielni (...) w G. na stanowisku palacza kotłów przemysłowych (k. 29 akt ZUS). Dnia 9.05.2013 r. H. K. złożył wniosek o emeryturę.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 13.09.2013 r. - obecnie zaskarżoną - odmówił odwołującemu przyznania emerytury w wieku obniżonym, wskazując, iż do 1.01.1999 r. nie został udowodniony wymagany piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał, iż odwołujący legitymuje się okresem jedynie 14 lat 6 miesięcy i 15 dni stażu pracy w warunkach szczególnych.

Powyższe okoliczności ustalono na podstawie akt ZUS.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227.), dalej jako „u.e.r.f.u.s.”, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., a do tej grupy ubezpieczonych należy odwołująca się, emerytura przysługuje w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. u.e.r.f.u.s. - a więc 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn - jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Emerytura, o której mowa w ust. 1 w/w przepisu, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (art. 184 ust. 2 u.e.r.f.u.s.).

W niniejszej sprawie wspomniane powyżej przepisy dotychczasowe to przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), dalej jako „rozporządzenie”. Zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W myśl zaś § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury, zgodnie z przywołanym wyżej przepisami, wszystkie wskazane tam przesłanki muszą być spełnione łącznie, a co za tym idzie, brak którejkolwiek z przesłanek uniemożliwia uzyskanie prawa do tegoż świadczenia.

W niniejszej sprawie, poza sporem pozostawał fakt legitymowania się przez odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganym okresem składkowym i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpienia przez niego do OFE oraz ukończenia przez odwołującego 60- tego roku życia.

Spór sprowadzał się do odmiennych twierdzeń stron odnośnie możliwości uznania okresu zatrudnienia odwołującego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 4.08.1971 r. do 22.11.1971 r., od 8.04.1972 r. do 30.11.1972 r. oraz od 17.09.1973 r. do 06.11.1973 r. na stanowisku robotnika melioracyjnego, jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w myśl przepisów rozporządzenia.

Na wstępie podkreślić należy, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach 1 lub 2 do rozporządzenia (por. wyrok Sądu apelacyjnego w Katowicach z 4.11.2008 r., III AUa 3113/08, Lex nr 552003).

Odwołujący H. K. wyjaśnił (nagranie audio-video, znacznik czasowy 00:01:21, k. 13), iż pracował w Przedsiębiorstwie (...) przy budowie rowów. Wskazał, iż wykładali rowy kołkami, faszyną i darnią. Odwołujący podkreślił, iż przez cały czas zajmował się wyłącznie umacnianiem rowów. Wskazał, iż nie pamięta na jakiej podstawie pracował w Przedsiębiorstwie (...). Odwołujący zaznaczył (nagranie audio-video, znacznik czasowy 00:03:40, k. 33), iż jego praca w spornym okresie miała charakter pracy sezonowej. Odnosząc się do ilości przepracowanych dni wskazał, że ilość ta mogła wynikać z faktu, iż mógł się wówczas zwolnić lub zatrudnić, mógł być również przeniesiony wówczas na inny teren.

Świadek C. B. zeznał (nagranie audio-video, znacznik czasowy 00:11:14, k. 13v.), iż pracował wspólnie z odwołującym w Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. Pracowali razem od 18 roku życia, przy czym jak wskazał, on sam pracował od 17 roku życia, gdy trzeba było jeździć za ojca. Świadek wskazał, iż praca polegała na wbijaniu kołków i układaniu darniny. Wskazał, iż pracowali na podstawie umowy o pracę, były to roboty sezonowe. Świadek zaznaczył, iż byli zatrudnieni na tych samych zasadach- była to praca akordowa. Podkreślił, iż przed godz. 7.00 byli już w pracy, pracowali do ok. godz. 15.00. Świadek dodał, iż jego ojciec miał taką samą umowę jak on. Po ukończeniu przez niego 18 roku życia umowa zawarta była już na niego.

Świadek J. O. zeznał (nagranie audio-video, znacznik czasowy 00:15:43, k. 13v.), iż pracował wspólnie z odwołującym w melioracji. Wskazał, iż on sam zaczął pracę od 1968 r., zaś odwołujący trochę później. Podkreślił, iż była to praca sezonowa, pracowali na rowach. Świadek wskazał, iż była to jedna umowa. Wskazał, iż w melioracji ich zapisali, a samochody dowoziły ich do pracy. Wskazał, iż byli ubezpieczeni.

W ocenie Sądu, zeznania świadków są wiarygodne. Okoliczności przedstawiane przez świadków odnośnie rodzaju pracy wykonywanej przez H. K. korelują ze sobą, jak i z wyjaśnieniami odwołującego w stopniu odpowiednim do upływu czasu od chwili zdarzeń. Świadcowie mają wiedzę na temat opisywanych przez nich kwestii z bezpośredniego doświadczenia. Ich wiarygodność co do wskazanych przez nich okoliczności wzmacnia fakt, iż pracowali oni wspólnie z odwołującym w spornym okresie, a znali się z odwołującym jeszcze przed podjęciem pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...), co niewątpliwie pozwalało im na przywołanie w pamięci okoliczności opisujących pracę odwołującego w spornym okresie, w tym rodzaj wykonywanych przez niego czynności oraz samą organizację procesu pracy.

Analizując charakter zatrudnienia odwołującego w spornym okresie podkreślić należy, iż sam odwołujący nie pamiętał na jakiej podstawie był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. Podał jedynie, iż były to prace sezonowe. Świadek C. B. zaznaczył, iż przed osiągnięciem pełnoletności pracował on za swojego ojca, który zatrudniony był na takiej samej umowie jak pozostali pracownicy. Fakt, iż zakład pracy umożliwiał osobom trzecim wykonywanie czynności pracowniczych w zastępstwie nieobecnych pracowników oraz na ich rachunek wskazuje, iż zatrudnienie to niewątpliwie nie miało charakteru pracowniczego. Podkreślenia wymaga bowiem fakt, iż konstytutywnymi cechami stosunku pracy odróżniającymi go od innych stosunków prawnych są: dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2006 r. I PK 113/06). Brak wymogu osobistego świadczenia pracy, na co wskazuje możliwość świadczenia pracy przez osoby trzecie w zastępstwie nieobecnych pracowników wyłącza zatem możliwość uznania, iż stosunkiem prawnym łączącym odwołującego z (...) Przedsiębiorstwem (...) w Ł. był stosunek pracy.

Z kart zarobkowych odwołującego, nadesłanych przez Archiwum Państwowe w M., stanowiących obok świadectwa pracy z 17.11.2000 r. jedyny dokument potwierdzający fakt zatrudnienia odwołującego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wynika, iż w spornym okresie odwołujący świadczył pracę na podstawie umowy zlecenia. Świadczą o tym, zdaniem Sądu dopiski „zlec” przed numerami oraz konkretnymi datami dziennymi wskazanymi w poszczególnych kartach. Dodatkowo, wynagrodzenie odwołującego wskazane w przedmiotowych kartach ustalane było w odniesieniu do każdej kolejnej umowy, przy czym okresy te nie obejmowały okresów miesięcznych. Wskazać tu należy, iż w IV.1972 r., VIII.1972 r. oraz w XI.1972 r. zawarte były 3 umowy, które jak wynika z karty zarobkowej rozliczone zostały oddzielnie.

Uwzględniając powyższe okoliczności przyjąć należało, iż odwołujący świadczył pracę na podstawie umowy zlecenia, która nie daje prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. W tym miejscu wskazać należy, iż ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zawiera definicji pracownika, ani też definicji stosunku pracy. Ustawowe objaśnienie pojęcia pracownika na potrzeby regulacji prawnych z zakresu ubezpieczeń społecznych zawiera art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r. nr 205, poz. 1585 z późn. zm.). Wskazuje on, że pracownikiem jest osoba pozostająca w stosunku pracy oraz osoba wykonująca pracę na podstawie określonej umowy cywilnoprawnej, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Stosunek pracy, wobec braku odrębnego unormowania w ustawie, powinien być rozumiany według przepisów ogólnych, to jest zgodnie z art. 22 § 1 k.p.

Jednocześnie ze sformułowań użytych w art. 32 ust. 1 u.e.r.f.u.s. tj.: „ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym (...)”, czy też w § 1 ust. 1 rozporządzenia tj. „rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia” jasno wynika, że przewidziana możliwość przejścia na emeryturę w wieku obniżonym w związku z pracą w szczególnych warunkach przysługuje tylko i wyłącznie pracownikom, tj. osobom definiowanym zgodnie z art. 2 kodeksu pracy, jako osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę. Powołane przepisy nie budzą zatem wątpliwości, że prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym powstaje tylko wówczas, jeżeli praca w warunkach szczególnych była świadczona na podstawie umowy o pracę.

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy, zachowało swą moc, a więc pozostaje w porządku prawnym rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wydane z upoważnienia i w ramach delegacji ustawowej, zawartej w art. 55 nieobowiązującej już ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, gdzie w słowniku zawartym w art. 5 pkt 1 i 2 tej ustawy, zdefiniowano pracownika jako osobę pozostającą w stosunku pracy w myśl kodeksu pracy, a zatrudnienie jako wykonywanie pracy w ramach stosunku pracy. W tym kontekście należy odczytywać postanowienia powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów. W ocenie Sądu Najwyższego,

pojęcia: pracownik, stosunek pracy czy zatrudnienie, nie mogą być interpretowane na użytek prawa ubezpieczeń społecznych inaczej niż interpretuje je akt prawny określający prawa i obowiązki pracowników i pracodawców – kodeks pracy. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w treści art. 6. ust. 1 pkt 1 oraz art. 8 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym podlegają, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są: pracownikami (...) zaś za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy (art. 8 ust. 1). Sformułowania te oznaczają odpowiednio pracownika i stosunek pracy według wskazań kodeksu pracy. Należy też dodać, że z samego tytułu omawianego rozporządzenia- (...) "pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze" - wynika, iż jego regulacja dotyczy takich właśnie pracowników, a więc pozostających w zatrudnieniu w ramach stosunku pracy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2004r. sygn. II UK 246/03, OSNP 2004/20/358 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003r. sygn. III UZP 10/03, OSNP 2004/5/87). Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określa w sposób jednoznaczny zakres podmiotowy uprawnienia do emerytury w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny, z uwagi na zatrudnienie w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Zalicza do niego tylko osoby, które były pracownikami i jednocześnie wykonywały określone rozporządzeniem prace. Ustawa nie przewiduje natomiast odpowiedniego stosowania zasad przyznawania przedmiotowego świadczenia do osób zatrudnionych na innej podstawie niż umowa o pracę, nawet jeśli charakter ich czynności niczym nie różni się od obowiązków wykonywanych w ramach stosunku pracy.

Wskazać w tym miejscu należy, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało podstaw do przyjęcia, że w istocie stosunek łączący odwołującego z (...) Przedsiębiorstwem (...) w Ł. wykazywał cechy stosunku pracy definiowanego w art. 22 k.p, co jest tym bardziej istotne, iż udowodnienie faktu że w istocie był on pracownikiem spoczywało na odwołującym, czego jednak ten w niniejszej sprawie nie uczynił.

W tej sytuacji argumenty przedstawione przez odwołującego w toku postępowania potwierdzone dodatkowo przez zawnioskowanych świadków zmierzające do wykazania, że świadczył on pracę na warunkach szczególnych, nie mogą prowadzić do uwzględnienia odwołania, a to wobec faktu, że w spornym okresie odwołujący świadczył pracę na podstawie umowy zlecenia. W konsekwencji zaś świadectwo pracy wystawione przez Syndyka Masy Upadłości (...) Przedsiębiorstwa (...) w Ł. należało uznać za wadliwe.

Zdaniem Sądu Okręgowego podzielić należało stanowisko organu rentowego, iż okres pracy na podstawie umowy zlecenia, nie uprawniają do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, albowiem umowa taka pozostaje poza stosunkiem pracy regulowanym przepisami kodeksu pracy. Ubezpieczony nie wykazał, że zawarł umowę o pracę i miał status pracownika w rozumieniu przepisu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z dokumentów wynika, że wiązała go z (...) Przedsiębiorstwem (...) w Ł. jedynie umowa zlecenia, która nie rodzi prawa do dochodzonego przez niego świadczenia.

Na marginesie wskazać należy, iż nawet w przypadku przyjęcia pracowniczego charakteru zatrudnienia odwołującego nie można pracy uznać za świadczoną w warunkach szczególnych, z uwagi na fakt iż pracy wymienionej w Dziale X poz. 1 załącznika do rozporządzenia, ujętej jako prace przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych nie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak bowiem wynika z wyjaśnień odwołującego praca świadczona przez niego w spornym okresie miała charakter pracy sezonowej. Dodatkowo karty zarobkowe dokumentujące czas pracy H. K. wskazują, iż w spornym okresie nie pracował on w pełnym wymiarze czasu pracy. Z kart tych wynika, iż w VIII.1971 r. odwołujący przepracował 26 dni (200 godz.), w IX.1971 r.- 15 dni (116 godz.), w X.1971 r.- 14 dni (106 godz.), w XI.1971 r.- łącznie 24 dni (184 godz.), w XII.1971 r.- 9 dni (70 godz.), w IV.1972 r. – łącznie 19 dni (144 godz.), w V.1972 r. – 24 dni (184 godz.), w VI.1972 r. – 24 dni (184 godz.), w VII.1972 r.- łącznie 20 dni (152 godz.), w VIII.1972 r.- łącznie 19 dni (146 godz.), w IX.1972 r.- 12 dni (90 godz.), w X.1972 r. – 18 dni (138 godz.), w XI.1972 r.- łącznie 24 dni (184 godz.), w IV.1973 r.- 18 dni (138 godz.), w V.1973 r.- 10 dni (76 godz.),w IX.1973 r.- 3 dni (22 godz.), w X.1973 r.- 15 dni (114 godz.), w V.1973 r.- 4 dni (32 godz.), w VI.1973 r.- 25 dni (190 godz.), w VII.1973 r.- 12 dni (85 godz.) oraz w XI.1973 r.- 3 dni (22 godz.). Zdaniem Sądu nie sposób jest bowiem uznać aby praca świadczona w wymiarze 3,4, 10, 12, czy też nawet 18 dni w miesiącu mogła być uznana za pracę wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca jest bowiem wykonywana w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze

czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, wówczas gdy odbywa się w warunkach szkodliwych na organizm pracownika zarówno w czasie dobowej jak i tygodniowej normy czasu pracy.

Reasumując, materiał dowodowy zebrany w sprawie potwierdza, iż odwołujący wykonywał prace w szczególnych warunkach jedynie w okresach uwzględnionych przez ZUS, tj. w łącznym wymiarze 14 lat, 6 miesięcy i 15 dni. Odwołujący nie wykazał zatem w tym postępowaniu faktu legitymowania się ponad 15- letnim stażem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Powyższe oznacza, iż odwołujący nie spełnia warunków do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.